

”Jeg følte mig som et dyr, der venter på, om det bliver ædt ...”

Aldrig har Signe Møller været så bange, som da hun i februar blev kastet i et kenyansk fængsel efter falske svindelanklager. Sidste år fik hun ALT for damernes kvindepris for sit utrættelige arbejde for børn i Mombasas slum – et arbejde, der også skulle vise sig at være meget farligt. Men hun giver ikke op.

AF LOUISE THORSTED.
FOTO: LOUISE THORSTED, STELLA NOVA, 100% TIL BØRNE. SIGNE MØLLERS SORTE KJOLE ER FRA STELLA NOVA.

Jeg var alvorligt bange for mit eget liv og sikkerhed og for alt det, jeg havde arbejdet for og bygget op, som så mange er afhængige af. Frygten satte sig i min krop som total stilhed, og jeg trak næsten ikke vejret. Jeg følte mig som et dyr, der venter på, om det bliver ædt eller ej. I den angst var der ingen rationalitet eller forventning om retfærdighed, og det var fristende at give efter og begynde at spille efter deres regler. Men det er jo også det, der er problemet. Og det, der gør korrupsion og bestikkelse til noget af det mest uhyggelige, jeg nogensinde har oplevet. Der er ingen regler. Ingen love. Ingen etik. Og du ved aldrig, om din næste handling bliver den, der får det hele til at bære eller bryde.

Da vi mødte Signe sidste år – og overrakte hende ALT for damernes kvindepris for hendes arbejde med organisationen 100% til Børnene, troede hun, hun havde oplevet det meste. ”Jeg er født i det tredjemindst korrupte land i verden og arbejder i Afrikas

næstmest korrupte nation. Prøv lige at forestille dig et kulturclash! Afrika er et sindssygt sted at arbejde,” sagde hun. Desværre skulle hun blive meget kloge på kulturforskellene.

– De værste dage ikke bare i 2011, men i hele mit liv, var de tre første dage i februar. Når jeg tænker tilbage, minder det mig mest af alt om en John Le Carré-roman – med mig som hovedperson. Det begyndte med, at Kenya sidst i 2010 strammede reglerne for arbejdstilladelser, så jeg blev rådet til også at ansøge om en. Dengang var det Omondi, formanden for vores kenyanske søsterorganisation, som tog sig af al kontakt til myndighederne, fordi vi af erfaring vidste, at hver gang jeg stak min næse frem, så blev det dyrere, bare fordi jeg er hvid. Da min arbejdstilladelse efter flere måneder stadig ikke var dukket op, ringede jeg selv til immigrationsmyndighederne og forhørte mig om status. Jeg fik at vide, at tilladelsen var på vej, og jeg skulle vente, men få dage senere blev to af

Signe i det glade frivillig-dage, før det blev for farligt at tage ud og lege med børnene i Kenyas slum.

SIDSTE ÅRS
KVINDEPRIS-
MODTAGER

mine medarbejdere passet op, mens de var på projektbesøg i Mombasa. To truende mænd i alt for store jakkesæt og guldsmykker og med cigaretter, mobiltelefoner og mørke biler sagde de kom fra *Immigration* og ville have fat i mig. Vores bogholder Dorrit, som har rejst i Afrika før, vidste allerede der, at den var helt gal, men Camilla, vores daglige leder på besøg fra København, havde heldigvis ikke fattet alvor og nåede at sende mig en advarende sms, selv om de begge havde fået meget klar besked på ikke at prøve at kontakte mig, fortæller Signe. I Kenya er det hverken unormalt eller umuligt, at de lokale får hvide deporteret, når de har fået det ud af dem, de kan, så det var med bange anelser, at Signe mødte agenterne uden for sit kontor.

– Det var den mest intimiderende, truende, forfærdelige samtale, jeg nogensinde har været ude for. De sagde, at der var blevet klaget over min person fra praktisk talt alle, jeg havde samarbejdet med, siden jeg kom til Kenya. At jeg opholdt mig ulovligt i Kenya, og at jeg slet ikke arbejdede med velgørelse eller udvikling, men med svindel og hvidvask, og nu skulle vi alle i fængsel, siger Signe, som var fuldstændig skræmt fra vid og sans og tænkte, at hun var offer for et komplot.

– Min kæreste, Desmond, havde været i kontakt med immigrationsmyndighedernes øverste chef, som ringede sine agenter op. De trak sig tilbage under flere trusler og stor utilfredshed, men tog vores pas med. Samme aften blev jeg kontaktet af en anden samarbejdspartner, som havde en båndoptagelse, hvor Omondi sagde, at han ville have mig ud af landet ligegyldigt hvad, og lykkedes det ikke med hjælp fra agenterne, så ville han hyre forbrydere til at gøre mig fortræd. Det viste sig senere, at Omondi aldrig havde indgivet min

Fortsættes næste side

Signe Møller med et af børnene, som vandt hendes hjerte, første gang hun besøgte Mombassas losseplads.

Signe og kæresten Desmond deler skoletasker ud til forventningsfulde børn i Banglas slum.

SIGNE MØLLER OM...

...at få ALT for damernes kvindepris:

► Det betød, at vi fik mere opmærksomhed både fra andre medier og fra private. Så sent som i denne måned, blev jeg kontaktet af en dansk pige, som bor i Berlin. Efter at have læst artiklen i ALT for damerne vil hun lave en indsamling til fordel for børnene.

...at være chef:

► Jeg er en utrolig dårlig chef, men en pissegod leder. Jeg kan godt lide den flade struktur herhjemme, men i Kenya arbejder de mere med hierarkier, og det er jeg elendig til! Jeg har det svært med gammeldags forretningsstrukturer og alt det formelle, jeg er for moderne og diplomatisk og teamorienteret til det. Jeg har lært, at min optimale funktion er som praktisk projektleder.

...sine drømme for 2012:

► Jeg vil gerne blive bedre til at passe på mig selv. Efter forårets hændelser blev jeg ramt af posttraumatisk stress, som selvstændig er det bare svært lige at sygemelde sig. I stedet håber jeg at tage orlov efter vores bryllup, når vi forhåbentlig har fået ryddet helt op i organisationen og fået kigget lidt nærmere på nye projekter i Ghana og Malawi. Så vil jeg have Kenya lidt på afstand, skrive en bog og

få mig nogle børn.

SIGNE MØLLER, 37, stifter af organisationen „100% til børnene“ fik sidste år ALT for damernes kvindepris, blandt andet for at skabe bedre levevilkår for nogle af Kenyas værst stillede børn – de som bor på lossepladsen Kibarani udenfor Mombassa.

100pct.dk

Fortsat fra forrige side

ansøgning om arbejdstilladelse. Og pengene, der skulle være gået til ansøgningen, er formodentlig i stedet gået til at bestikke folk, der kunne hjælpe ham med hans plan.

Børnene overladt til sig selv

Både ambassaden og konsulen rådede Signe til at tage truslerne på båndet alvorligt. De hyrede en advokat og eksterne sikkerhedsfolk og sov i Desmonds lejlighed af ren og skær frygt for, hvad disse mennesker kunne finde på i nattens mulm og mørke.

– Dagen efter skulle vi ind og afgive forklaring. Efter fire stive timer beordrede de os til også at komme næste dag. På det tidspunkt var jeg trukket i arbejdstøjet igen, for jeg tænkte, at hvis de ville smide mig i fængsel, så havde de gjort det. Men vi havde nærmest ikke parkeret, før der kom fire agenter stormende ud af bygningen, tvang mig ind i en bil og kørte mig hen til retsbygningen, hvor jeg blev ført ned i cellerne til pirater, lommetyve, prostituerede, babyer, afføring og kakerlakker, siger Signe, som frygtede det værste.

– Jeg fik at vide, at de ville løslade mig mod kaution, som vi også var indstillede på at betale, men ingen ville tage imod beløbet. Pengene fik nu alligevel af mere uofficielle veje skiftet hænder i løbet af eftermiddagen, og jeg blev løsladt ud på aftenen. Siden fulgte over tre måneder med seks høringer, hvor jeg ikke kunne rejse ud af landet, men heller ikke fortsætte mit arbejde, siger Signe.

Først onsdag den 11. maj blev sagen officielt afvist, og Signe kunne fortsætte sit liv – og organisationens aktiviteter.

– I flere måneder var mine børn på lossepladsen i Kibarani overladt til sig selv. Mine bankkonto var spærrede, og vi var nødt til at sende det signal, at vi

ikke kunne fortsætte vores arbejde, når vi ikke kunne overvåge, hvordan sponsorerens penge blev brugt. Heldigvis viste det sig, at samfundet i Kibarani kunne meget mere selv, end de viser os til daglig, så skolen fortsatte, og børnene fik mad, hvilket har været en vigtig information for os som NGO og vores fremtidige arbejde. Desværre var det længe for farligt for mig at tage ud på lossepladsen, for der er folk, som ikke forstår, hvorfor vi var nødt til at sætte vores aktiviteter på stand by for en tid, fortæller Signe. I dag er projekterne igen aktive, og organisationen rækker ifølge Signe selv ud til flere børn på en bedre og mere langsigtet måde end før.

– Men i endnu højere grad end sidste år, er de glade frivillig-dage nu overstået, og jeg kan ikke længere bare tage ud og lege med børnene en hel dag, fortæller hun. Til trods for at Signe oven på forårets hændelser er blevet ramt af posttraumatisk stress, sidder hun i dag og smiler. Den professionelle og halve forklaring er, at hun har fået ansat nogle "superseje tøser" på kontoret i København, som er rigtig gode til fundraising. Hun har fået sin arbejdstilladelse, og hun har fundet nye veletablerede partnere i Kenya, som på sigt kan være med til at rykke ambitionsniveauet yderligere et nøk op, så 100% til Børnene ikke længere kun laver hjælpearbejde, men også i endnu større grad udviklingsarbejde. Den anden halvdel af forklaringen hedder Desmond. Han er fra Sydafrika, men udstationeret i Kenya og blev ved et lykketræf Signes nabo. – Jeg har fundet min soulmate i Desmond. Han friede allerede, da vi kun havde kendt hinanden i seks måneder. Vi skal giftes til juni næste år. Havde jeg ikke været så forelsket i ham, da jeg blev anholdt, så var jeg ikke kommet igennem det her år, så godt som jeg

Skolepiger venter på at få deres helt egen skoletaske - med indhold.

Stella Novas T-shirt designet til fordel for 100% til Børnene. Den er i ren bomuld og koster 399 kr. Hele overskuddet går til organisationen.

100% TIL BØRNENE

– 100% til Børnernes formål er at hjælpe så mange børn som muligt på den bedst mulige måde og i længst mulig tid. Organisationens værdier er gennemsigtighed, omsorg og næstekærlighed, ansvar og forandring. 100% til Børnene stræber efter at være den bedste nonprofitorganisation for